

„OMNIA AD BONUM ADHIBERE“

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO FARNOSTI

HRÁDEK DYJÁKOVICE VALTROVICE
JAROSLAVICE SLUP STRACHOTICE

*Bůh své věrné odmění,
věčnost v radost promění.*

S mládeží v Portugalsku

O prázdninách jsem byl spolu se 13 mladými ze Znojemska na setkání mládeže v Lisabonu (dalších 5 ještě doletělo o pár dní později).

Naše skupinka letěla už ve čtvrtek na předprogram do Porta. Těšili jsme se na rodiny, ale byli jsme ubytováni v tělocvičně. V pátek jsme si prohlédli Porto a zakončili koupelí v moři. V sobotu byla mezinárodní mše svatá a poté program. Bylo pěkně a bylo to u moře. Nedělní dopoledne jsme

prožili s farností, ve které jsme byli ubytováni, společnou mší svatou. Nemuseli jsme chodit daleko, jen z tělocvičny na hřiště, protože do kostela bychom se nevešli. Odpoledne byla ve vedlejší vesnici pro mládež diskotéka.

V pondělí jsme autobusem přešli do Lisabonu. Při registraci naši 14člennou skupinku nečekaně rozdělili do tří skupin, ale i tak jsme nakonec během týdne vše dobře zvládli. Během úterý jsme si trochu prohlédli Lisabon. Od středy do pátku už nás dopoledne čekal český program, na který se mnozí těšili. Doposud nám tu totiž chyběly nějaké hlubší impulsy pro víru, takže jsme byli vděční za katecheze a české mše. Dopolední program nebyl moc dlouhý, ale byl intenzivní. Odpoledne už každý prožil podle svých priorit.

Ve středu přiletěl papež a někteří měli to štěstí, že ho „náhodou“ potkali, když projížděl kolem. Ve čtvrtek bylo oficiální přivítání a v pátek křížová cesta. Hlavní program byl o víkendu, ale to už jsme odlétali, protože jsme měli letenky na sobotu.

Myslím, že to byl pro všechny velký zážitek setkání se světovou církví. Zakončím slovy jednoho z účastníků: Největší a nejsilnější zážitek vidím v tom, že se sešla mládež celého světa na jednom místě pouze za jedním hlavním účelem – být s Bohem.

o. Nik

VČASNÝ PŘÍCHOD DO KOSTELA

Je pravdou, že když jdeme na autobus a přijdeme pozdě, tak po této zkušenosti příště radši přijdeme o něco dříve. To se může stát z různých nečekaných důvodů každému. Ovšem jsou lidé, kterým to vůbec nevadí a kteří si na to již zvykli a z této neřesti udělali ctnost, takže jim ani nedochází, že dělají něco špatně. Upozornit je na to nejde, protože nejen, že do kostela pravidelně pozdě přichází, také pravidelně předčasně odchází – někdy již během sv. přijímání, kterého se neúčastní.

Svým osobním postojem vyjadřujeme svůj vztah, co pro nás víra, kostel – tzn. bohoslužba, Bůh, znamená. Vzpomeňme na setkání apoštolů se vzkříšeným Kristem. Jednou tam nebyl Tomáš a přišel o možnost Ježíše vidět.

Pozdním příchodem do kostela rušíme ostatní. Sv. František Saleský píše, že se často nedokážeme soustředit na mši sv. třeba právě proto, že jsme zanedbali přípravu na ni. Člověk nedokáže jen tak něco vypnout a přepnout jinam. Setrvačnost funguje, a tak pokud

chceme něco kvalitně prožít, měli bychom tomu věnovat i nějakou přípravu. Pokud se ostatním (tak to pak vypadá) vyhýbáme i při společném slavení liturgie, je otázkou, jaká je naše víra, když největší přikázání lásky hovoří o lásce k Bohu a k bližnímu. Uprostřed nás má být sám Kristus, protože On je ten, který nás sjednocuje a vede.

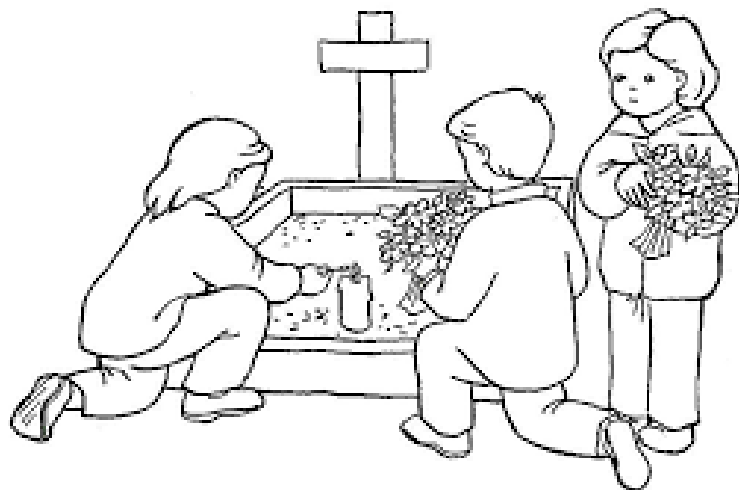
Na závěr slavení mše sv. se dozvídáme informace o dění ve farnosti, bohoslužbách..., zakončeno je požehnáním, které přijímáme a s Bohem máme odcházet do všeho, co nás čeká.

Je smutné, když kněz vidí, jak někteří o tyto velké dary, které nám Pán nabízí, přicházejí, protože se jich neúčastní. Zlovyk je něco již zaběhnutého a těžko se mění. K tomu je třeba mít vnímavé a otevřené srdce, aby si to člověk uvědomil a poznal, že nedělá dobře. Ať nám Pán otvírá oči, kde je třeba něco v našem zaběhnutém řádu v životě změnit, pokud je to špatně. Nenechme se odradit, když výsledek nebude hned takový, jaký bychom chtěli. Jak říkal jeden moudrý kněz: „i prohraná bitva má svůj význam“.

Tento článek se netýká rodičů, kteří vypravují malé děti, které jim často jejich snahu prožívání bohoslužby mohou nečekaně zkomplikovat nebo těch, kdo již mají různé zdravotní problémy a ty jim nedávají jinou možnost. *o. Pavel Sobotka*

ÚKOL PRO DĚTI:

Děti, nezapomeňte si vybarvit zpravodaj a přinést ho ukázat kněží!

POZOR,

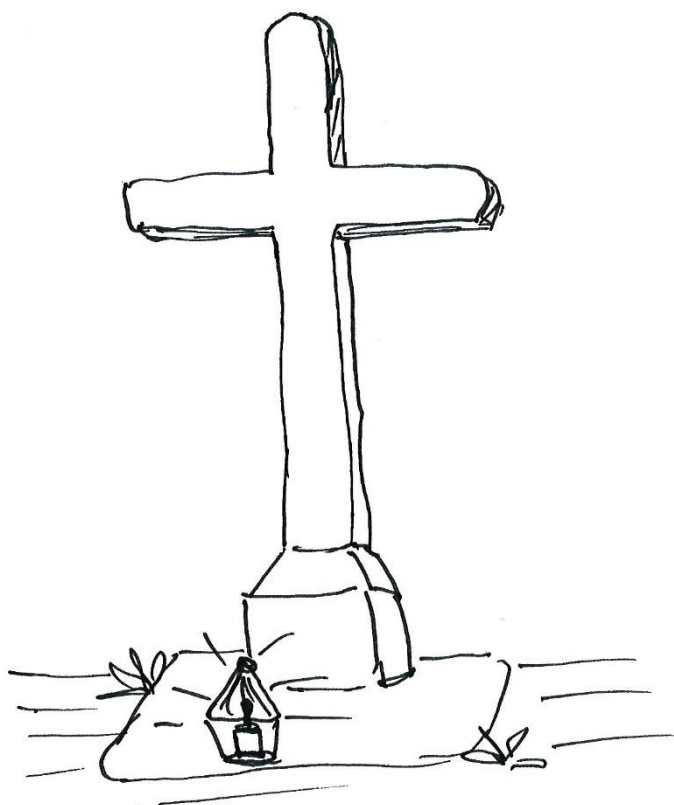
ABY TI „NEUJEL VLAK“!!!

Některé možnosti a nabídky v životě se již nebudou opakovat. To se týká i možnosti slavení mše sv. či jiné účasti na liturgii v místě, kde jsme zvyklí. Situace je taková, že kněží nepřibývá. Je nás stále méně. Ti, kteří chtějí prohlubovat svůj vztah k Bohu a žít svátostným životem k tomu musí vyvinout též nějaké úsilí. Zatím ještě je kněz v Hrádku a je možnost se zúčastňovat bohoslužeb v reálné blízkosti. K 1. 10. odešel kněz z blízkých Břežan do jiné farnosti. Na jeho místo již nenastoupil nový kněz, ale farnost byla předána kněžím z Tasovic a knězi do Hrušovan n. Jev. Važme si možnosti, které zatím ještě máme a využijme jich. Může se stát, že tomu časem bude jinak.

o. Pavel Sobotka

Všimli jste si lampáče?

U některých křížů kapliček v naší oblasti se podařilo umístit tzv. lampáč. Občas tam někdo i zapálí svíci. Každý kříž a každá kaplička jsou totiž posvátným místem a je jen dobře, když jsme si toho vědomi. Hořící světlo svíce nám to připomíná. Tato místa jsou totiž živými prameny Božích milostí a je dobře nejenom to vědět, ale i z toho čerpat. A kdy je důvod k zapálení svíce?

Může to být velmi často. Např. jenom to, že tím vyznávám: věřím v existenci Boží, s pokorou se skláním před tímto tajemstvím nebo zapálená svíce může být jakýmsi zhmotněním prosby: Pane, pomoz. Anebo i poděkováním za Boží pomoc a ochranu. Ty lampáče jsou u

křížů i proto, aby se usnadnilo zapálení svíce těm, kteří tuší, že k zapálení svíce mají důvod. A pokud někdy svíce hoří, není to omezení, že byste nemohli zapálit další, ale především je to nenápadná výzva alespoň na krátkou střelnou modlitbu. A pokud u některého vašeho kříže lampáč není, můžete se stavít ve Vranově na faře a nějaký starší vám jistě rádi věnujeme.

P. Marek Dunda

Dušičkové pobožnosti v našich farnostech

Neděle 29. 10. 2023:

Mše ve farních kostelích dle obvyklého nedělního pořádku, tzn.

Slup: v 8.00

Hrádek: v 9.30

Mimo to zveme ke společné modlitbě při dušičkové pobožnosti na jednotlivých hřbitovech:

Neděle 29. 10. 2023:

Velký Karlov: 13:20 na hřbitově

Jaroslavice: 14:00 na hřbitově

Dyjákovice: 14:45 na hřbitově

Hrádek: 15:15 na hřbitově

Křidlůvky: 15:45 na hřbitově

Valtrovice: 16.15 na hřbitově

Neděle 5. 11. 2023:

Slup: 15:00 na hřbitově

Micmanice: 15:30 na hřbitově

Strachotice: 16.:00 na hřbitově

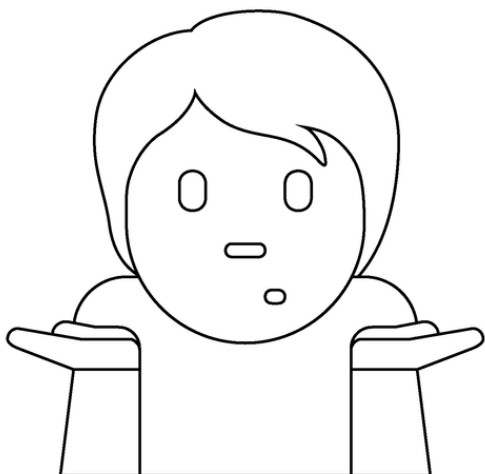

Prosíme, pamatujme v modlitbě též na kněze, kteří v našich farnostech působili a jsou pochováni na místních hřbitovech. I jejich hroby zaslouží naši pozornost. Je to znamení vděčnosti za službu, kterou jako pastýři věnovali svěřenému stádu, jehož jsme i my součástí. I když jsme je možná osobně neznali, jsme jejich duchovní rodina. Zkusme na hřbitově najít hroby zemřelých kněží a nezapomeňme se u nich pomodlit. Též zapálená svíce je viditelným znamením, že nám

Bůh prostřednictvím svého Syna Krista, díky jeho vzkříšení, dává naději, že pro spojení s Ním i my budeme vzkříšeni. Tak si to připomínáme o velikonoční vigílii. V Kristu se nám rozzářilo světlo, které zahání temnotu hříchu a smrti. Světlo, které dává naději.

Čelem k pravdě

V Janově evangeliu je úplně klíčová věta, alespoň z mého pohledu: „*Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí*“ Jan 8,32. Proč je dobré znát pravdu? Známe to všichni. Pravda, a někdy i tvrdá, je lepší, než když nám někdo maže med kolem úst anebo když my sami sobě něco nalháváme.

Nevíme, anebo nechceme pravdu slyšet?

V tomto duchu si občas vzpomenu na starý vtip o tom, jak jistý člověk vypadl z hořejšího patra mrakodrapu. Když se pak celá záležitost vyšetřovala, zjistili, že ve 102. poschodí firma umývala okna. Vyšetřovatel se ptal pracovníka té firmy: „Neslyšel jste něco, co říkal, když prolétal kolem vás?“ „Ano, slyšel.“ „A co tedy říkal?“ řekl: „Ještě je to dobrý.“ V podobném stavu jsou ti, kteří neberou vážně pravdu, která se jich týká. Když jsme se na toto téma bavili s jedním učitelem, tak mi na závěr rozhovoru řekl: „Ale ono je to relativní, člověk vlastně neví, jak to je a jak to bude.“ Tak relativní se to může zdát jen tomu, kdo nebere

vážně to, co nám předkládá autorita nejvyšší. Když bude někdo tvrdit: „Já si myslím, že ten led mě na přehradě unese“ i v místě, kde většinou hladina zamrzá jen tence na povrchu, tak si to může tvrdit, jak chce, ale jen do chvíle, než na led v těch místech vleze a on se pod ním prolomí a tento chudák zahučí pod něj. Objektivní pravda je totiž jenom jedna, a ta platí. Každý si může říkat, myslet, co chce a mít „svou“ pravdu, ale to platí jen do chvíle, než se ukáže, jak to skutečně je.

Kdo nevsadí na pravdu, zažije jednou kruté rozčarování

A jak to tedy je? Kdo nám ručí, že zrovna tato verze je tou pravdou objektivní? Jsme tvorové a celou pravdu o nás i o stvoření zná Tvůrce. Nakolik je to důležité pro naši spásu, natolik nám pravdu zjevuje a zavazuje nás ve svědomí, abychom podle ní také žili. Ten, kdo to relativizuje, jednou zažije velké rozčarování, protože vsadil na něco jiného než na pravdu.

Co tedy říká Nejvyšší autorita?

Jaká je tedy ta základní pravda pro nás? Učení víry ji shrnuje do 6 bodů:

  Je jeden Bůh – Bůh každého z nás zde chtěl mít. Každého má rád a zároveň od každého čeká, že se bude ptát: Tak Bože, jak si přeješ, abych žil? Kdo se nesnaží odpovídat na Boží lásku, sám sebe ochuzuje. Vždyť nerozvíjet přátelství s tím, kdo nás miluje, a kdo je náš nejlepší dobrodinec, je starými slovy katechismu pošetilost.

Spravedlnost možná už teď, ale s jistotou po smrti

2. Bůh je nejvyšš spravedlivý – zjednodušeně řečeno, každému dává to, co mu patří. Dobro odmění, zlo potrestá. Nedá se čekat, že všechno se v tomto směru zrealizuje už během pozemského života. Někteří totiž zažívají přesně opak, ale to ještě není poslední slovo Boží, to přijde až na věčnosti.

3. Jsou tři Božské osoby: Otec, Syn, Duch Svátý – tyto osoby žijí v lásce a dávají nám tak příklad, abychom my žili s láskou k bližním.

Míru lásky ukazuje velikost oběti

4. Bůh Syn se stal člověkem, aby nás svou smrtí na kříži zachránil a navěky spasil. Tato čtvrtá pravda nám ukazuje, jak velkou hodnotu má člověk v Božích očích, a jak moc je ochoten Bůh pro naši spásu obětovat. Nemělo by nás to nechat chladnými, ale podobně jako on bychom měli vzít vážně starost o svoji spásu.

Ted' je čas milosti

5. Duše lidská je nesmrtelná. To, co prožíváme zde na tomto světě je jen předeheurou a obdobím zkoušky před životem věčným. Někteří promeškávají současný život a ani si neuvědomují, že tím hazardují se svou věčností. Spása je prvořadý úkol každého z nás. Sám Pán Ježíš k tomu řekl: „Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ A známé úsloví říká: Jenom jednu duši máš, proč tak málo o ni dbáš? Někdy je na místě říci některým, kteří setrvávají ve stavu vážného hříchu: Proč si k sobě tak krutý?

Jen ze své síly nenaděláme pro konečnou záchranu nic

6. Milost Boží je ke spáse nevyhnutelně potřeba. Nikdo z nás nezachrání sám sebe, potřebujeme k tomu Boží pomoc. Tu pomoc Bůh chce poskytnout. Často je jeho pomoc vázána na naši spolupráci. Jakou? Např. v modlitbě, v účasti na mši sv. a v dalších úkonech, které dávají Bohu najevo, že o jeho pomoc stojíme. Ta nejzásadnější pravda, která nás nemá naplňovat strachem, ale vést k správnému rozlišení je, že náš pozemský čas se krátí. Zde ještě můžeme ovlivnit úplně všechno:

usmířit se s druhými a s Bohem, udělat zásadní kroky, abychom ze svého života odstranili hříchy, vykonat konkrétní dobré skutky atd.

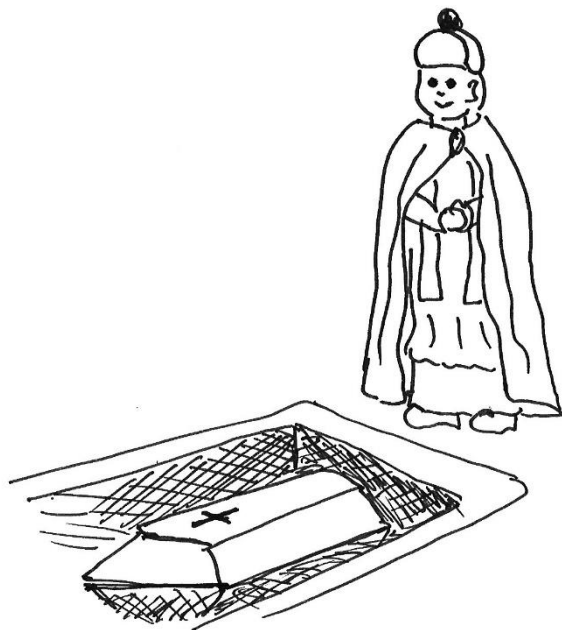
Po smrti už nic ve svém životě neovlivníme – teď ještě ano

To vše však jen do okamžiku smrti, pak už nenaděláme vůbec nic. Občas tak přemýšlím nad některými zemřelými, co by asi dali za to, kdyby se mohli alespoň na hodinu vrátit do pozemského života. Jak by asi intenzivně zapracovali, aby vyřešili něco, s čím by nechtěli přestoupit před věčného soudce. My tu hodinu ještě máme, ale každý z nás máme jednu velkou jistotu, že se dožijeme až do své smrti. A tak nepromeškejme tento vzácný čas.

Už slyším námitky některých, kteří čtou tento můj článek a chtěli by diskutovat, ale o pravdě se nediskutuje, pravda se může buď přijmout anebo odmítnout, a to se všemi důsledky, vždyť sám Ježíš Kristus o sobě řekl: „Já jsem Pravda“ a On je ten, kdo je vítěz a ten, před kým jednou bude každý z nás stát a skládat účty ze svého života. On je vítěz – jediný vítěz, ať se to komu líbí nebo ne. Naštěstí je zde šance prosit o Boží milosrdenství. Pane, smiluj se.

Zakončím slovy, kterými končivali kazatelé při misiích zhruba před 150 lety: Mysli si co chceš, dělej si co chceš, ale pamatuj, že jednou zemřeš a souzen budeš.

sestavil P. Marek Dunda

Co jsme prožili v našich farnostech

- ✓ začátkem prázdnin se uskutečnil týden s rodinami v Hlubokých Mašůvkách. Spalo se v chatkách na farní zahradě. Věkové rozptýlení bylo od seniorů po předškolní děti. Někteří přijížděli třeba i na jen několik hodin a to několikrát za týden. Atmosféra byla skvělá. Poutní areál nabízel sám o sobě pohodu a radost z blízkosti Boha. V horkém čase jsme ocenili blízkost přírodního koupaliště, či stín stromů, které nás obklopovaly. Duchovním občerstvením byla i každodenní možnost být na mši svaté.
- ✓ o letních prázdninách proběhly 2 týdenní turnusy tábora pro děti (starší a mladší) s tématem Cyrila a Metoděje v indiánských TP v Rohách u Velkého Meziříčí. V prvním týdnu převládalo deštivé počasí, díky kterému se starší děti měly možnost víc stmelit. V druhém týdnu pak již bylo právě horké letní počasí, což ocenily zjm. malé děti, které byly přítomny. Zvláštní ocenění patří vedoucím, kuchařkám a doktorovi, kteří se dětem věnovaly s velkým nadšením bez nároku na finanční odměnu. Někteří si kvůli tomu vybrali i osobní dovolenou, aby mohli být přítomni a nabídnout své síly. Překážkou jim nebyli ani přítomné předškolní malé děti, které si zasluhovaly zvláštní pozornost a svou přítomností dotvářely rodinnou atmosféru tábora. Díky dobrovolníkům a jejich nadšením byla cena tábora velice příjemná. Spolu s farním týmem ve Vranově se podařilo letos uskutečnit 16 táborů pro děti. Bohu díky.

✓ 13. srpna požehnal emeritní biskup Vojtěch Cikrle venkovní křížovou cestu ve Vranově nad Dyjí. Křížová cesta vede od kostela (za kostelem) k Mniszkovu kříži. Pan biskup také požehnal novou mapu posvátných míst vranovské farnosti. Je na ní zachyceno 33 míst, která je možno navštívit a z těchto duchovních pramenů čerpat. Mapa je k dispozici ve vranovském kostele za příspěvek na tisk.

✓ Na konci srpna se konala již XXIII. pěší pouť na Velehrad. Z vranovského proudu doputovalo celkem 67 poutníků.

- ✓ Závěrem prázdnin začly poutě a hody v našich farnostech. Mám radost, když se do jejich průběhu podaří zapojit co nejširší počet účastníků. K hodům a poutím již patří v některých farnostech nerozlučitelně i chasa, která se často zapojuje třeba i do úklidu kostela. Každý, kdo něco takového zkusil či dělá pak i tento bohoslužebný prostor vnímá jako svůj vlastní a může se tam cítit jako doma.
- ✓ O prázdninách a v podzimních měsících navštěvují mnohé naše farnosti turisté a původní rodáci. Je pro ně veliké povzbuzení, když vidí hezké a upravené místo, které je občerstvením pro duši. Veliké díky všem těm, kteří se na tom jakýmkoli způsobem podílejí. Třeba i úklidem odpadků, pletím plevle v záhonech, zalitím kytek apod.
- ✓ Jednu pracovní sobotu v říjnu přijeli strávit spolužáci ze ZŠ v Měříně na faru do Hrádku. Pracovali ten den ve farnosti Valtrovice. Veliké díky za jejich nadšení, čas a ochotu.
- ✓ Ve farnosti se též schází 2 skupiny žen (ve Strachotících a v Dyjákovicích) k modlitbě matek. Provází tak duchovně své děti a farnost. Bohu díky za jejich společenství.

A co se plánuje...

- Každý pátek v 16.00 vyučování náboženství na faře v Hrádku (kromě prázdnin)
- O víkendu vždy kolem 4. soboty v měsíci se scházejí chlapci soluňáci – následovníci Cyrila a Metoděje na faře v Olbramkostele.
- 4. 11. v 11 tradiční svatohubertská mše svatá u kaple Maria Schutz
- V sobotu 11.11. zveme na pouť dětí a mládeže ke sv. Anežce do Hrádku. Mše sv. bude v 10.00 hod. Bude připraveno občerstvení a hry pro děti. Oblečte se sportovně s přihlédnutím k aktuálnímu počasí. (11.11.1922 se narodil předchůdce P. Stanislav Krátký)
- V neděli 19. 11. budou na faře v Přímětících dvě přednášky v 14:45 o Angole a v 15:30 o Tanzánii. Slečna Andrea se s vámi podělí o zážitky z Afrických zemí, v nichž pracovala jako charitní pracovnice.

ŠKOLA + JÍDLO = LEPŠÍ BUDOUCNOST

Dne 5. - 8. 9. jsem díky Panně Marii a Ester byla spolu s Edíkem na mezinárodní pouti Mary's Meals v Medugorji. Z naší republiky nás jelo celkem osmdesát. Bylo to krásné společenství nádherných lidí otevřených pro Boha a Pannu Marii. Nadchlo mě i osobní setkání s Magnusem MacFarlane-Barrow, zakladatelem tohoto hnutí, velmi milým člověkem, ochotným s každým osobně pohovořit či se vyfotografovat.

Činnost Mary's Meals je založena na rovnici
ŠKOLA + JÍDLO = LEPŠÍ BUDOUCNOST

V současné době žije 2 429 182 dětí. Náklady na jídlo pro jedno dítě na rok činí 520,- Kč. Magnus nás prosí o modlitby za úmysly a činnost Mary's Meals a za finanční podporu. Přesto, že jsem byla v Medugorje už několikrát, tato pouť mě oslovila nejvíce. Ukázala mi, jak se na svět dívat zase z trochu jiného úhlu, zamyslet se nad tím, jak můžu ještě účinněji pomoci.

Lenka Pisková

Byla jsem „Dobrovolníkem“ v Angole

Jsem z přírůtické farnosti a letos na jaře jsem strávila tři měsíce v Calulo, což je vesnice v Angole. Bydlela jsem zde v komunitě řádových sester salesiánek, proto jsem měla možnost poznat jejich způsob života a účastnit se každodenních modliteb. Sestry salesiánky založily v Angole celkem šest škol, jedna z nich se nachází v Calulo. Dívčím internátu nabízejí bydlení, stravu, oblečení, školní pomůcky, odborné kurzy a poradenství týkající se jejich života. V areálu sester je také lékařská klinika a pekárna. Kromě toho sestry provozují také malou školu ve vesnici Quitila, ta je vzdálená asi 30 km od Calulo, do které každé ráno dojíždějí. Moje činnost v podstatě spočívala ve vypomáhání sestrám a věnování se dětem, měla jsem stanovený program na každý den v týdnu. Nevyučovala jsem každý den stejnou třídu, nýbrž se třídy střídaly, tudíž jsem navštívila mladší i starší žáky. Odpoledne jsem pak v Calulo trávila čas s dívkami z internátu.

Naše farnost podpořila velké misijní dílo sester

Celkově pro mě pobyt v Angole byl velice obohacující a velice jsem si ho užila. Měla jsem příležitost být součástí tamní salesiánské komunity a trávit čas s místními lidmi. Poznala jsem kulturu angolských obyvatel a prožívala jejich starosti i radosti. Odnáším si spoustu zážitků. Zároveň bych touto cestou chtěla poděkovat všem, kteří sestry salesiánky

v Angole podpořili. Než jsem totiž odletěla do Angoly, tak v naší farnosti proběhla sbírka. Lidé měli možnost darovat libovolnou částku a nasbíralo se celkem 30 800 Kč. Vybranou částku jsem vezla s sebou do Angoly a předala ji sestřám v Calulo. Za darované peníze sestry budou moci nakoupit další školní pomůcky pro děti, školní uniformy, svačiny dětem do škol, vybavení do dívčího internátu včetně hygienických potřeb a spoustu dalších potřebných věcí. Za dary upřímně Pán Bůh zaplat'!

slečna Andrea z Přímětic - pokračování příště

S Bohem v Lisabonu

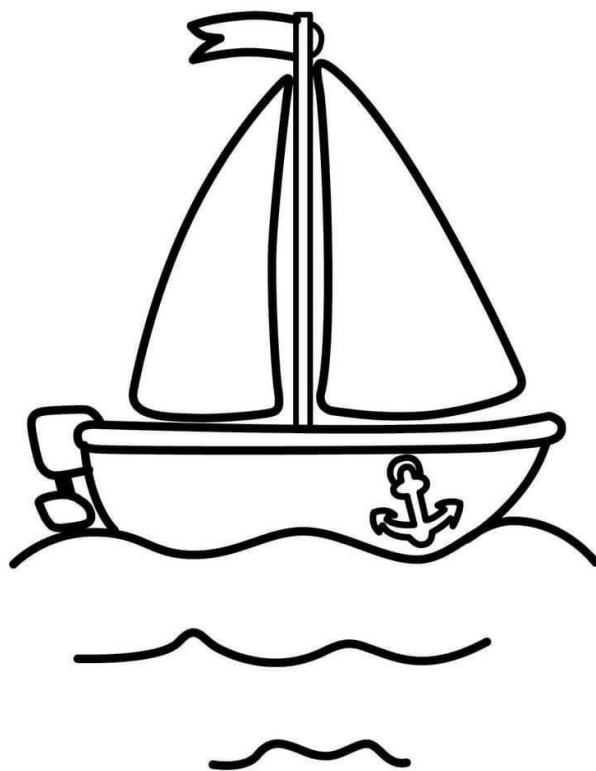
Když se lidé ptají, jaké to bylo v Lisabonu (o letošních prázdninách se tam konaly Světové dny mládeže s papežem), mohu odpovídat, že tam byl se mnou Bůh. Popíšu jeden svůj zážitek, kdy zpětným pohledem mohu vnímat, jak mě Bůh doprovázel.

Šel jsem takhle po ulici a říkám si: „Já neumím řeč. Já tu nemám data, a tudíž se mi těžko hledá, kde je jídlo nebo nějaký program. Mám z toho být sklíčený? Ne! Proč? To všechno jsou jen berličky, já se chci opírat o Boha a vnímat, že on mě vede. Pane, svěřuji se Tobě, ved' mě Ty.“

A Bůh mě opravdu vedl. Bylo to večer a já jsem si říkal, že bych se mohl podívat k osvětlené soše Krista na druhém břehu moře. Došel jsem k vodě a zrovna jel trajekt. Tak jsem nastoupil. Trochu mě sice mátl, že nejel směrem ke Kristu, ale spíš na druhou stranu, takže se od něj vzdaloval. Když jsem vystoupil na druhém břehu, byla všude tma, ale stál tam nějaký autobus. Tak jsem do něj zkusil nastoupit a rozepjal jsem ruce. Řidič pokýval hlavou a já jel. Opravdu mě dovezl kousek od Ježíše.

Jenže jsem nevěděl, že socha Krista je v areálu, který se v 19 h uzavírá, takže jsem se k ní nedostal (zajeli jsme tam s mládeží druhý den). Tak jsem si alespoň prohlédl okolí a vydal se směrem dolů. Zrovna jela nějaká tramvaj, tak jsem do ní nastoupil a dojel k moři. Tam mi za 15 min jel trajekt. Přeplovil jsem se zpátky na druhý břeh, bylo kolem jedné hodiny. Po vystoupení z lodi jsem si šel odskočit, jenže mezitím zavřeli metro a poslední spoj mi ujel. Zkusil jsem jít na autobus a kupodivu jel. Takže ve 2,30 jsem nakonec šťastně skončil ve spacáku. Co mě na tom nejvíc fascinuje je to, jak to vše pěkně navazovalo. Nikde žádné zbytečné prostoje, když jsem potřeboval, aby něco jelo, tak to jelo. Je to pro mě krásná zkušenost, jak se Pán Bůh o nás stará.

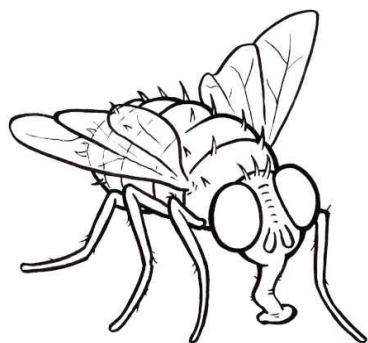
o. Nik

...Vtipy... Vtipy... A zase ty vtipy...

Muž u lékaře: Doktorka: „Příznaky?“ Muž: „Myšlenky na smrt, sebelítost...“ Doktorka: „Takže rýmička?“ Muž: „Může být.“

Kárá paní Nováková muže: „Když jsem ti říkala, že mám ráda pestrý podzim, nemyslela jsem tím, že se budeš vracet z hospody zmalovanej!“

Jedou křesťan, Žid a šaman ve vlaku. Na křesťana si sedne moucha, ale on ji odežene. Tak si moucha sedne na Žida, ale ten ji taky odežene. Tak si moucha sedne na šamana, ale ten ji chytí a sní. Za chvíli si na křesťana znovu sedne moucha, ale on ji zase odežene.

Tak si moucha sedne na Žida. Ten ji chytí, otočí se na šamana a povídá: „Příteli, koupíš mouchu?“

Maminka: „Pepíčku co to papáš?“

Pepíček: „Vteřinový hm hm hmm ...“

„Ahoj Karle, jak žiješ?“ „Ále, do-dobře.“ „Čím se teď živíš?“ „Ále, prodávám bi-bible.“ „Ty prodáváš bible? A to ti vynáší?“ „Ja-ja-jasně! Mám p-plné ka-ka-kapsy pe-peněz!“ „Vážně? A jak je prodáváš?“ „No-normálně! P-p-přijdu, za-za-zazvoním a po-povídám: Do-do-dobry den! Já pro-pro-dávám bi-bibli! Ku-kupte si je-jednu, ne-ne-nebo vám ji p-p-přečtu!“

Toto 108. číslo farního zpravodaje vydal Farní tým Vranov n.D. ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkostece, a Vratěnině, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519 a Farní tým Přímětice ve složení, P. Marek Coufal (mobil 722 752 154. - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com. P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Hrádku, Dyjákovicích, Valtrovičích, Jaroslavicích, Slupi a Strachotičích a P. Jan Sokulski (mobil 603 797 393) administrátor v Prosiměřicích, Těšeticích, Práčích. Vyšlo v říjnu 2023. Náklad 9030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již stodeváté je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2023. Výtiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje) a Václav Koutecký – tiskárna Květná 215, 669 02 Kuchařovice. Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com. Pro vlastní potřebu.

Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz) Neprodejně.